

tryggelse, som Aantsraadet maatte behøve; thi naar det har en saa betydelig Eksekutionstræng, er det altid sikkert paa at kunne faae Renter og Afdrag til rette Tid, og finder det ikke, at Omstændighederne ere af den Besskaffenhed, at det kan indlade sig derpaa, saa kan det lade det være. Det samme erede Medlem syntes at lægge særdeles Vægt paa de Ord, hvormed den erede Ordfører i Landstinget ledsagede Lovforslaget (Steensstrup: Jeg har slet ikke set dem). Sa, saa synes jeg heller ikke, at det havde været nødvendigt at fremhæve dem, som om det maatte antages, at de indeholdt en væsentlig Anke imod Lovforslaget. Den erede Ordfører i Landstinget sluttede tværtimod med at sige, at skjøndt han ikke havde faaet sin Villie — hvilket han ganske vist ikke til og efter min Mening heller ikke burde have — ønskede han dog, at dette Lovforslag maatte blive fremmet, idet han erkjendte, at det paa mange Steder vilde kunne gjøre sin Nytte. Jeg kan godt sige det erede Medlem, hvad det var, som den erede Ordfører saavede. For det Første vilde han overhovedet slet ikke have Noget med private Folk at gjøre. Han vilde have, at Lovforslaget skulde indskrænktes alene til saadanne større Diger, hvor der havde fundet Expropriation Sted, og hvor man ved Hjælp af en Landvæsenkommission blev indbyrdes enig om det, som hørte ind derunder. For det Andet vilde han have, at der i Loven skulde gives Landvæsenkommissionen visse Veiledninger — som han talte det — men som efter mit og efter hele Landstingets Skjøn maatte siges at være temmelig overflødig. Og for det Tredie vilde han have, at naar 5—6 Mennecker vare bleve enige om, at der skulde oprettes et Dige, skulde de være nødsagede til at faae de detaillerede Bestemmelser afgjorte af en Landvæsenkommission samt forpligtede til at oprette en Vedtagt, saaledes som det var foreslaaet af det daværende Udvalg, og som i det Væsentlige var i Overensstemmelse med, hvad der nu staar i § 17. Det var disse Indvendinger, som Ordføreren havde at gjøre. Hvad den sidste Indvending angaar, da ser jeg ingen fornødig Grund til at tvinge Folk til at have en Vedtagt, naar de ikke vil have den, hvorimod jeg kan erkjende det Berettigede i, at naar der er Nogen iblandt dem, som ønske, at der skal træffes en usædvanlig Bestemmelse om, hvorledes Vedtagten skal være, og om, hvorledes Bestyrelsen skal være, disse da ogsaa skulle have Ret til at forlange det, og det er dette, som er bestemt i § 17. Det er min Overbevisning, mine Herrer, at dette er et meget godt Lovforslag. Det har nu i 2 Aar i Træk været behandlet i Ministeriet, og til Trods for de Angreb, som ere bleve gjorte paa det i det andet Thing, er det dog gaaet seierrikt igjennem Landstinget. Jeg tør altsaa antage, at det er saa vel drøftet som ikke ret mange Lovforslag, og jeg drøfter mig til at tro, at det er et Lovfor-

slag, som man paa ikke faa Steder i Landet indsejer med Længsel, belært af de sørgelige Erfaringer, som vi Alle have gjort i de senere Aar. Jeg skal derfor meget anbefale det erede Thing at fremme dette Lovforslag saaledes, at det kan komme ud som Lov i indværende Aar.

J. Madsen: Jeg havde ikke tænkt at ville tage Ordet under denne Sags Behandling, og jeg har heller ikke gjenmemlest Lovforslaget før nu under Forhandlingen, men ved Gjenmemlæsningen er der forekommet mig at være en væsentlig Mangel, som jeg ikke kan se, kan forebygges ved de i Loven indeholdte Bestemmelser. Jeg sigter herved til Veie og Bandleddninger. Ved Loven af 5te Marts 1845 have vi faaet udførlige Bestemmelser om, hvorledes der ved Jernbaneanlæg skal forholds med Veie og med Bandleddninger, men deruagtet kan det indtræffe enkelte Steder, at man ikke er aldeles tilfreds med den Afgjørelse, som den i den nævnte Lov bestemte Kommission har faaet. Der kan ganske vist findes Enkelte, som aldrig vilde blive fornøiede, hvorledes Sagen end bliver afgjort, men det forekommer mig dog, at der her aldeles mangler Bestemmelser i denne Retning. Det kan vel være, at det i dette Tilfælde ikke har saa stor Betydning med Hensyn til Veiene, da Digerne i Almindelighed blive opførte ud til Havet eller ud til Fjorde; men vi have jo Lovbestemmelser om, hvorledes man kan borttage Strandgræs og Sand fra Forstranden, og det kan da let tænkes, at de Vedkommende, som ville benytte deres Lovlige Ret hertil, kunne blive forhindrede fra at benytte den ved saadanne Digeanlæg. Jeg tænker her ogsaa paa Fiskernes Ret til at faae deres Fangst bort fra Havet eller Fjordene; thi naar der bliver anlagt saadanne Diger, og der ikke samtidig bliver anlagt de fornødne Veie, kunne de ogsaa let blive til Stæde og Fortræd for dem. Hvad der imidlertid er det Betænkneliggste for mig, er Mangelen af de fornødne Bestemmelser om Bandleddninger. Det er vel rimeligt, at der vil blive sørget for Bandleddninger; men det kan let træffe, at disse, især naar saadanne Diger blive anlagte for at indvinde Land fra Havet og Fjorde, langtfra blive tilstrækkelige, naar der enten kommer et pludseligt Tøbrud, eller der indtræffer en heftig Lørdnevregn. Da vil Vandløbet maatte være saa utilstrækkeligt, at en stor Strækning af de Giendomme, som ligge oven for Diget, kan blive aldeles oversvømmet i kort Tid. Det kan være, man har tænkt paa, at disse Mangler kunne afhjælpes efter den almindelige Lovgivning for Veie og for Bands Afledning; men jeg tror, at der, ligesom der ved Lov af 5te Marts 1845 for Jernbanens Vedkommende er bestemt, hvorledes der skal forholds dermed, ogsaa kunde være noget Signende idført i denne Lov. Da Sagen skal fremmes ved Landvæsenkommissionens og Overlandvæsenkommissionens Mellem-